nezřízeném ceny.

Mniši kráčeli tiše, majíce ruce na prsou skříženy a modlitbu na rtech. Zavřeli je konečně zimou skřehlé do stodoly. Vůkol postaveny byly stráže s mušketami.

Pod klášterem odtrouben byl již rozkaz, či lépe řečeno, odtroubena byla hrozba Muellerova.

Otcové se ulekli, všechno vojsko se zděsilo. Děla umlkla: rada, jež se sešla, nevěděla, co počíti. Zůstaviti mnichy v barbarských rukách bylo nemožno, a poslati jiné? Mueller by je rovněž zadržel. Za několik hodin poslal Mueller sám posla se vzkazem, co mnichové hodlají činiti.

Odpověděli mu, že s ním nikterak nemohou vyjednávati, dokud mnichy nepropustí, neboť jak by mu věřiti mohli, že dostojí podmínkám přijatým, když proti kardinálnímu právu národů vězní posly, jejichž nedotknutelnost i barbarští národové šetří.

Na to prohlášení nedošla odpověď brzo, strašná nejistota dolehla proto na klášter a ochladila zápal obránců.

Vojsko švédské, zabezpečeno jsouc tím, že zadrželo mnichy jako zajatce, horečně pracovalo, aby se přiblížilo k nedostupné dosud tvrzi. Na rychlo sypali nové náspy, stavěli koše naplněné hlínou, připravována děla. Drží vojáci postupovali na půl dostřelu z ručnice pod hradby. Vyhrožovali kostelu i jeho obráncům. Z pola opilí žoldáci křičeli, hrozili pěstěmi vůči klášteru.

— Poddejte se, otevřete klášter, jinak budou vaši mniši viset!

Jiní rouhali se strašně Bohorodičce a katolické víře. Obležení vzhledem na život svých kněží trpělivě musili vše vyslechnouti. Kmiticovi se hněvem tajil v prsou dech. Rval si vlasy i šaty a lomě rukama, opakoval panu Petru Czarnieckému:

— Hle, říkal jsem, říkal, k čemu je vyjednávání se zloději. — Teď tu stůjte a trpte! a oni lezou vám do očí, a rouhají se!... Matko Boží, smiluj se nade mnou, dej mi vytrvalost. Pro Boha živého, za nedlouho počnou lézti na hradby. Držte mne, přikovejte mne jako lotra, jinak zde nevydržím!

A Švédové blížili se stále více a rouhali se stále smeleji.

A nová příhoda uváděla obležené k zoufalství. Pan kastelán kyjovský vymínil si, když se v Krakově poddával, že vyjde s celým vojskem a že s ním zůstane ve Slezsku až do konce vojny.

Sedm set pěších vojáků z královské gardy, vedených plukovníkem Volfem, stálo těsně při hranici a důvěřujíc v traktáty, nemělo se na pozoru.

Vreščovič přemluvil Muellera, aby se vojska toho zmocnil. Mueller poslal Vreščoviče s dvěma tisíci jezdců, kteří v noci přešedše přes hranice, napadli spící vojáky, zjímali je do jednoho. Když byli přivedeni do tábora švédského, poručil Mueller, aby zúmyslně vedeni byli kolem hradeb, aby ukázal kněžím, že ono vojsko, od něhož pomoc očekávali, poslouží vlastně k dobytí Čenstochovy.

Byl to pro obležené hrozný pohled na onu nádhernou gardu královskou, jež vlečena byla podél hradeb, nikdo o tom nepochyboval, že oni první Muellerem hnáni budou k útoku.

Opět nastal poplach mezi vojskem, někteří vojáci počali lámati zbraň a volati, že již není pomoci, že je třeba poddati se co nejrychleji. Srdce šlechty hluboce poklesla.

Někteří z nich opět přišli ke Kordeckému s prosbami, aby měl slitování s jejich dětmi, se svatým místem, s obrazem Bohorodičky, se shromážděním a řádem. Vážnost převora a pana Zamoyského sotva stačila k upokojení toho rozruchu.

Ale kněz Kordecki měl především na mysli uvolnění uvězněných otců i uchopil se nejlepšího způsobu; napsal Muellerovi list, že rád pro dobro církve ony bratry obětuje. Nechť jen generál je na smrt odsoudí; pak bude všeobecně známo, co od něho lze čekati a jakou víru lze míti v jeho připovědi.

Mueller byl rozradostněn, neb soudil, že dospívá ke konci. Neuvěřil však hned slovům Kordeckého a jeho odhodlání obětovati mnichy. Jednoho z nich, kněze Blesinského, poslal do kláštera, když si dal prve přisahati, že se sám dobrovolně vrátí bez ohledu na to, jakou odpověď princ. Ulekl mu také, že musí vylíčiti moc švédskou a nemožnost odporu. — Mnich vše věrně opakoval, leč oči jeho mluvily něco jiného, a na konec řekl:

— Leč cením život svůj níž než dobro shromáždění i čekám na rozhodnutí rady, a co vy schválíte, věrně nepříteli — navrátím se — vyřídím.

Uložili mu, aby odpověděl, že řád chce vyjednávati, ale že nemůže věřit generálovi, který posly vězní. Následujícího dne přišel do kláštera druhý z vyslaných otců, Malachovski, a odešel se stejnou odpovědí.

Nyní byli oba na smrt odsouzeni. —

Stalo se tak v hlavním stanu generála Muellera za přítomnosti celého štábu a čelných důstojníků. Všichni upjatě hleděli mnichům do tváří, jsouce žádostivi viděti, jak na ně ortel smrti působí, a v největším překvapení uzřeli na obou dvou tak velkou radost, takovou nadpozemskou blaženost, jako by jim bylo zvěstováno největší štěstí. Pobledlé tváře mnichů se zarůměnily a oči jim zasvítily, a otec Malachovski řekl hlasem rozechvělým:

— Ach! proč bychom dnes nezemřeli, když nám je určeno padnouti jako obětem pro Boha a pro krále!

Mueller dal je hned vyvésti. — Důstojníci pohlíželi jeden na druhého, konečně řekl jeden z nich:

— S takovým fanatismem je těžký boj.

A kníže Hessenský dodal:

— Takovou víru měli jen první křesťané... To jste chtěl, pane, říci?

Pak se obrátil k Vreščovičovi:

— Pane Vejhardo — řekl — rád bych věděl, co si myslíte o těch mnších?

— Není třeba, abych si pro ně hlavu lámal — odpověděl Vreščovič drze — pan generál již o nich rozhodl.

Sádovský postoupil do středu jizby a stanul před Muellerem.

— Vaše důstojnost nedá ty mnichy utratit! — řekl rozhodně.

— A proč?

— Protože pak o jakémkoli vyjednávání řeči nebude, že celá posádka tvrze vzplane pomstou, a že ti lidé jeden po druhém raději padnou, než by se vzdali.

— Vittemberg mi pošle těžká děla.

— Vaše důstojnost to neučiní, — pravil Sádovský s důrazem — neboť jsou to poslové, kteří sem v důvěře přišli.

— Já je také nedám pověsit na důvěře, nýbrž na šibenici.

— Ozvěna činu toho rozlehne se po celé zemi, pobouří všecka srdce a odvrátí od vás — naléhal Sádovský.

— Dejte mi pokoj, pane, se svými ozvěnami!... Slyšel jsem už stokrát o nich!

— Vaše důstojnost to neučiní bez vědomí jeho královské milosti!

— Vy nemáte práva připomínati mi povinnosti mé vůči králi.

— Ale mám právo prositi za propuštění ze služby a důvody jeho královské milosti vyložiti. Chci býti vojákem, nikoli katem, — řekl s důrazem Čech Sádovský.

Kníže Hessenský postoupil k Sádovskému a řekl okázale:

— Pane Sádovský, podejte mi ruku! Jste šlechtic a poctivý muž.

— Co je to? Co to znamená? — vykřikl Mueller, vzchopiv se ze sedadla.

— Generále — řekl chladně kníže Hessenský — dovoluji si míti za to, že je pan Sádovský poctivým mužem, i soudím, že v tom není ničeho proti disciplině!

Mueller nemiloval knížete Hessenského, ale jako mnohým lidem nižšího původu, tak i jemu imponoval v největší míře onen chladný, zdvořilý a zároveň pohrdlivý způsob řeči, jakým mluví lidé vysokých hodností. Mueller se vynasnažoval své byl, aby si osvojil tento mrav, ale nedařilo se mu v tom.

Přemohl se tentokrát a řekl poněkud klidněji:

— Mnichové budou zítra viset!

— To není má věc — odpověděl kníže Hessenský — ale v tom případě račiž vaše důstojnost dáti uderiti ještě dnes na ony dva tisíce Poláků, kteří jsou v našem táboře, neboť neučiníte-li to, udeří oni zítra na nás. Je teď až bezpečněji pro švédského vojáka mezi stádo vlků jíti, než mezi jejich stany. To je vše, co jsem chtěl říci, a teď dovoluji si přáti vaší důstojnosti mnoho zdaru.

To řka, odešel z hlavního stanu.

Mueller poznal, že se zahnal příliš daleko. Leč rozkaz neodvolal, a téhož dne ještě poručil postaviti šibenici před očima celého kláštera. Vojáci těžíce z uzavřeného příměří, stále více se blížili ku hradbám, nepřestávajíce urážeti, vyzývati a rouhati se. — Celé davy vojáků draly se na horu; stály tak hustě, jako by zamýšlely hnáti útokem.

V té chvíli pan Kmitic, kterého nepřikovali, jak o to prosil, skutečně již drzost švédskou přes srdce přenésti nemohl a střelil do nejhustší hromady vojáků tak důkladně ze svého děla, že přímo ulici do švédského davu učinil. Rána jeho byla heslem, neboť i hned, bez rozkazů, ano i proti rozkazům zahrála všecka klášterní děla, houkaly houfnice i ručnice.

Švédové ze všech stran bez ochrany proti ohni postaveni, s rykem se dali na útěk do svých opevnění, hustě cestou padajíce.

Czarniecki přiskočil ku Kmiticovi.

— Víte, co znamená kulka do hlavy?

— Vím — ale je mi to lhostejno! Nechte mne!

— Je-li tomu tak, potom jen dobře miřte!

A Kmitic dobře mířil.

Brzo však neměl do čeho mířiti. Ve švédském táboře nastalo veliké vzrušení, leč bylo tak jasno, že Švédové sami porušili příměří, že Mueller sám v duchu dával Jasnohorským za pravdu.

Ano, více! Kmitic se nenadál, že svými ranami zachránil život oběma mnichům. Mueller se přesvědčil, že mniši jsou skutečně odhodláni pro zájem kostela a kláštera obětovati své spolubratry. Rány vpravily mu do hlavy přesvědčení, že už nic jiného než rachot děl se strany kláštera neslyší, spadneli jen vlas s hlavy zajatých poslů.

Druhého dne pozval oba uvězněné k obědu a následujícího dne je poslal do kláštera. Kněz Kordecki plakal, když je spatřil, všichni je objímali a byli překvapeni, slyšíce z jejich úst, že vlastním výstřelům děkují za své zachránění. Prevor, jenž se prve hněval na Kmitice, ihned ho zavolal a řekl:

— Hněval jsem se, neboť jsem myslil, že jste je zahubil, ale patrně vás nadchnula nejsvětější Panna. Je to znamení její milosti. Radujte se!...

— Otče nejdražší, milovaný, nebudete již vyjednávati? — ptal se Kmitic, líbaje mu ruce.

Ale sotva že to vyslovil, sotva řekl poslední slovo, již se u brány ozvala trubka a nový posel se přihlásil a přišel do kláštera.

Byl to pan Kuklinovski, plukovník dobrovolnického praporu, jenž záložel ze šlechty.

Největší zbojníci beze ctí a víry sloužili v tom praporu a z části jen lidé slušní, kteří se Švédy šli jen proto, že je s nimi sjednocovala víra luteránská nebo kalvínská. Většinu jeho vojáků hnala však do švédského tábora touha po loupeži a plenění. Banda tupen to byla vlastně, ve které lidé slušní byli skoro výjimkou, záležela ze šlechty, jež před exekucí mnohých rozsudků prchala, z lidí sběhlých a uprchlých z věží a z rukou mistra popravčího, z čeledě sibeničníků, byla to společnost v nejednom ohledu podobná té kdejší partě Kmiticově. Jen že lidé z Kmiticova praporu se bili jako lvi, tito nejraději rabovali, ohrožovali šlechtické ženy v zástěnkách a ve dvorcích, rozbíjeli stáje i skříně.

Kuklinovski byl méně podoben Kmiticovi. Věk poprášil mu vlasy šedí, tvář měl uvadlou, drzou a bezcestnou. Oči neobyčejně vytřeštěné hlásaly násilnost jeho povahy. Byl to jeden z těch vojáků, jejichž svědomí nadobro vyhořelo bujným životem a stálými vojnami. Množství takových toulalo se tehdy po vojně třicetileté po celém Německu a po Polsce. Byli ochotni sloužiti každému, a nejednou prostá náhosla rozhodla o tom, na kterou stranu se postavili.

Vlast, víra, slovem vše, co jiným lidem je svaté, jim bylo lhostejno. Vyzvali jediné vojáctví, v něm hledali rozkoš, rozpustilý život, kořisti a zapomenutí. Vybrávše si však nějaký tábor, sloužili mu dosti věrně, z jakési hrdosti vojensko-bojácké, a proto, aby sobě i jiným pokazili kořisti. Takovým byl Kuklinovski. Přísnost, odvaha a zarputilost zjednaly mu vrch mezi lotry. Lehce sehnal pod svůj prapor lid. Život ztrávil při různých zbraních a v různých táborech. Byl na Sičí atamanem, vodil pluky na Valašsku, v Německu, verboval vojáky v době třicetileté vojny a dobyl si i do jisté míry proslulosti, jako vůdce jízdy. Křivé jeho nohy, ohnuté jako oblouky, sdělovaly, že většinu života ztrávil na koni. — Suchý byl jako tříska, a hýření ho poněkud nachýlilo. Množství krve, a to krve prolité netoliko ve vojně — měl na svědomí. A přece nebyl to člověk z povahy úplně zlý, míval časem šlechetnější snahy, byl toliko až do kosti pokažený a zbujnělý. Sám nejednou říkával v důvěrné družině, když byl podnapilý: provedl jsem nejeden kus, za který do mne měl hrom uhoditi a neuhodil.

Tato beztrestnost, že nevěřil ve spravedlnost Boží a v trest netoliko za živa, ale i po smrti. Nevěřil v Boha, věřil v ďábla, v čarodějnice, v astrology a v alchemii.

Nosil se po polsku, neboť pokládal kroj ten za nejpříhodnější pro kavaleristu, jenom vous, ještě černý, podstříhával a zakrucoval po švédsku. Když mluvil, zdrobňoval všecka slova jako dítě, což divně působilo v ústech takového vtěleného ďábla a ukrutníka, žádostivého lidské krve.

Mluvil mnoho a chlubně, patrně se pokládal za znamenitou osobu a za jednoho z prvních plukovníků jízdy na světě.

Mueller, jenž vlastně k podobnému druhu lidí náležel, vážil si ho velice, a zejména velmi rád ho měl u svého stolu. Nyní se Kuklinovski sám nabídl za pomocníka, zaručuje se, že výmluvností svou mnichy hned k rozumu přivede.

Hned ještě, když po zavření kněží pan Zamoyski, mečník sieradský sám šel do tábora Muellerova a za rukojmí žádal, poslal mu Mueller Kuklinovského, pan Zamoyski a kněz Kordecki ho však nepřijali, jakožto člověka nedbalého důstojného.

Od té doby Kuklinovski, doteď jsa ve své marnivosti, zanevřel nesmírně na Jasnohorské a rozhodl se, že jim všemožně bude škoditi.

Šel s poselstvím, aby si vše dobře prohlédl a tu a onde špatné semeno hodil. Poněvadž byl dlouho znám s panem Czarnieckým, blížil se k bráně jím střežené; leč pan Czarniecki spal i zastupoval ho Kmitic; tento také hosta doprovodil a uvedl ho do definitoria. —

Kuklinovski se znalecky okem podíval na pana Ondřeje, a hned mu padla do oka netoliko postava, ale i vzorné vojenské chování mladého muže.

Vojáček hned pozná pravé mu vojáka — řekl, zvedaje ruku ke kalpaku. — Nenadál jsem se, že kozáčka mají po své straně tak znamenité důstojníky, jakou hodnostku máte, prosím.

V Kmiticovi, v němž plála horlivost jako v každém nově obráceném, se duše chvěla odporem proti spatnosti vůbec a proti Polákům, již Švédům slouží, zvláště. Vzpomněl si však na nedávný hněv Kordeckého a na to, jak velikou váhu Kordecki na vyjednávání klade, odpověděl proto chladně, ale klidně:

— Jsem Habuje, druhý plukovník vojska litevského a nyní dobrovolník ve službě Nejsvětější Panny.

— Já jsem Kuklinovski, také plukovník, o kterém jste musil slyšeti, neboť při nejedné vojně o tom jmenečku i o této šavli se hovořilo nejen v Republice, ale i za hranicemi.

— Čtvrtem, — řekl Kmitic — slyšel jsem.

— Na prusku, tedy ráčíte býti z Litvy? Také tam bývají slavní vojáci. My víme o sobě. Vždyť trouby slávy je slyšeti z jednoho konce světa na druhý. Znal jste tam, pane, nějakého Kmitice? —

Otázka padla tak náhle, že pan Ondřej stanul, jakoby byl do půdy vrytý.

— A proč se na něho ptáte?

— Proto že ho miluji, ač ho neznám. Jsme si podobni jako pár bot... A já vždycky říkám — dva jsou — tvoříte pronikavosti: pravý vojáci v této Republice — já v koruně a Kmitic na Litvě. Párek holoubků, co?! Znal jste ho, pane, osobně?

— Bodejž té zabili! — pomyslil si Kmitic.

Leč vzpomenuv na posedský charakter Kuklinovského, odpověděl:

— Osobně jsem ho neznal. Ale prosím, vejděte, pane, rada vás tam již očekává.

To řka, ukázal mu dvéře, z nichž hostu v ústrety vyšel jeden z kněží. Kuklinovski šel s ním do definitoria, leč prve ještě se obrátil ku Kmiticovi:

— Milé mi bude, pane — řekl — jestli mne také při zpáteční cestě doprovodíte a nikdo jiný.

— Počkám zde na vás — odpověděl pan Kmitic.

— Smola tak nelpí na šatech, jako hanba na jménu! — hučel si. — Ten lotr, ten zločinec, ten zaprodanec se směle jmenuje bratrem mým a za soudruha mne pokládá. Hle, toho jsem se dočkal. Všichni šibeničníci se ke mně hlásí a nikdo vzácný bez odporu na mne nevzpomene. Málo jsem ještě učinil, málo. Kdybych aspoň té šelmě mohl dáti za vyučenou. Nemůže být jinak, toho si podám.

Porada v definitoriu trvala dlouho. Setmělo se.

Kmitic ještě čekal.

Konečně se objevil pan Kuklinovski. Do tváře mu pan Ondřej neviděl, ale z rychlého oddechování soudil, že se mu poslání nepodařilo, a že mu odpověď mnichů není po chuti, ztratil chuť k rozpravce. Sti chvíli mlčky. Kmitic rozhodl se, že se doví pravdy, řekl tudíž, předstíraje soucit s Kuklinovským:

— Zajisté se vracíte s prázdnem. Naši mnichové jsou houževnatí, mezi námi řečeno, není to dobře — vždyť se věcne bránit nemůžeme.

Kuklinovski se zastavil a zatahal ho za rukáv.

— Máte za to, že nejednají dobře? Máte rozumek, máte! Kněžourkové půjdou jako na jatka, to vím. Kuklinovskému nechtějí uposlechnout, poslechnou jeho meč.

— Hledíte, pane, mně se o to také nejedná — odpověděl Kmitic — ale o místo, kteréž je posvátné... a které čím později se poddá, tím příkrejší podmínky přijati musí... Leda, že je pravda, co říkají, že Švédové dostávají bití, a že chán jde králi proti Švédům na pomoc. Je-li tomu tak, pak by Mueller musil ustoupit.

— Vám to důvěrně povím, odvaha proti Švédům se v zemi budí a zajisté i ve vojsku. O chánovi se také mluví. Ale Mueller neodstoupí. Za několik dnů nám přivezou těžká děla. Vykopeme ty lišky z jámy a ukáže se pak co bude. Ale vy máte rozumek!

— Hle, tu je brána! — řekl Kmitic — zde se s vámi musím rozloučiti. Leda že byste chtěl, abych vás po stráni doprovodil.

— Doprovoďte, doprovoďte! Před několika dny jste střelili za poslem.

— Ale co si to myslíte?

— Snad jenom bezděky. Ale lépe bude, když mne doprovodíte. Mám také několik slov na srdci.

— Já rovněž.

— Tedy dobrá.

Vyšli za bránu a zmizeli v temnu. Kuklinovski se zastavil a uchopiv Kmitice za ruku, řekl:

— Zdáte se mi býti mužem rozvážným a rozsafným, při tom pokládám vás za vojáčka tělem i duší. Proč držíte s mnichy a ne s vojáky, nač být sluhou kněžským? Lepší a veselejší je u nás společnost při číších, při kostkách s devcaty. Rozumíte?

Při těch slovech stiskl mu rameno.

Ten dům pokračoval u kazuje prstem na tvrz — chyba — a hloupý, kdo z hořícího domu neutíká. Snad se bojíte, pane, jména zrádce? Plivněte na ty, kdo vás tak nazývou. Pojďte do naší společnosti. Já, Kuklinovski, vám to navrhuji. Chcete-li, poslechněte, nechcete-li, nechte být — hněvu mezi námi nebude. Generál dobře vás přijme, ručím za to, a mně se líbíte, z přátelství vám to pravím. Veselá společnost, veselá. Vojanská svoboda je v tom, že sloužíme komu chceme. Nic vám na mnších nezáleží, je-li vám vnout překážkou, tedy ji vykopejte. Pamatujte i na to, že také poctivi u nás slouží. Tolik šlechticů, tolik pánů, hejtmanů. Chcete být lepším? Kdo se drží našeho Kazimírka? — Nikdo. Jediný Sapieha Radziwill moří.

Kmitic byl zvěslav.

(Pokračování.)

Nezadrženlivost moče
u dítek byla již často napravena včasným užíváním Severova Silitele ledvin a jater (Severa's Kidney and Liver Remedy) v přiměřených dávkách. Jest to výtečný lék pro ledviny u dítek i u dospělých. Odporučuje se vřele v zánětu ledvin a měchýře, zastavení moče neb při obtížném močení, bolesti při močení, naběhlých nohách a bolestech v zádech, jež původ svůj vzaly z chorých ledvin, při žloutence a kyselosti v žaludku. Cena 50c a $1.00 ve všech lékárnách, aneb přímo od nás. — Nemáte-li dosud Severův český kalendář na rok 1916 z lékárny, dostaňte si jej ještě dnes. Kdyby je již lékárník neměl, pište si přímo na W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa. — Advertisement.

FRANK BRODIL
majitel řeznického a uzenářského závodu.
1250 již. 13. ul. Tel. Doug. 4333. Omaha
Nejlepší a nejčerstvější zboží stále na skladě. O pravdivosti toho svědčí neustálé vzrůstání kruhu zákazníctva.

Pí. ROSIE KRETSCHMER
ranhojička a vyrábitelka proslulé české bylinné a kořenné masti.
3 DRUHY.
Mast tato jest výborným prostředkem proti otravě krve, dále léčí hoffler, reumatism, čerstvé nebo zastaralé rány, nožní karbunkule, zlatou žílu, oční choroby vřídky, hlej, atd. Tyto masti vyléčily sta trpících a pro svůj spolehlivou léčivost nemají sobě rovna. Navštivte ji osobně nebo dopište, udajíce popis své choroby. Na vzorek pošle dvě krabičky $1.10. Adresujte:
MRS. ROSIE KRETSCHMER,
3021 So. 19. St., Omaha, Neb. 183m

Kdo by si přál dobrá česká a lacina jídla, ať přijde do nově upraveného restaurantu k
V. NUDEROVI
roh 14. a William ul.
Taktéž může pp. cizincům posloužiti čistými pokoji.

Adolf A. Tenopír,
Český právník.
Úřadovna: čís. 1325, roh 14. a William ulice
OMAHA NEBRASKA
Telefon. Doug. 8397.
—Veřejný notář—

Victrola
české rekordy, šicí stroje, zvětšování a rámování obrazů.
JOHN HOFMAN,
1246 So. 13. St. 4-26-tf Omaha.

Dr. Chas. Rosewater
český lékař
Úřadovna: 210 Bee Bldg., OMAHA.
Ord. hodiny — 11 do 12 hod. dopol.; 2 do 4 odp.; 5:30 do 6 odp.
V neděli: 10 do 12 hod. dopol.

JOHN R. ŘÍHA
— český jednatel —
The Union Central Life Ins. Co.
Zastupuje nové objekty.
Úřadovna: 311-13 Bunge Blk.
Telefon v úřadovně: Douglas 2368
Tel. v bydlišti: Douglas 1669

Dr. J. J. Warta
český specialista v léčení chorob očí, uší, nosu, hrdla a přispůsobování brejlí.
1124 W. O. W. Bldg., Omaha, Neb.
Hodiny od 9. do 5.
Telefon: Red 2339.

DR. J. C. SOUKUP,
ZUBNÍ LÉKAR
Přestěhoval se do:
519 City National Bank Bldg.,
16th and Harney St. OMAHA

Nejmodernější zmi na jižní straně města
Řeznický a Uzenářský závod
vlastní v č. 1401 Jižní 16. ul.
CYRILL HROMEK
Čerstvé maso jakož i výborné uzenářské výrobky v velké zásobě se drží.
Zavolejte tel. Douglas 1316.

James Corr Electric Co.
Nejlepší místo ve městě k opatření si elektrického zařízení.
Navštivte nás v případě jakékoli.
297 a 299 již. 10. ul. 1-**
Omaha, Neb. Tel. Doug. 1466
Spolehlivé zavádění drátů. Umělecké přizpůsobení částí a zařízení v oboru elektriky.